9, Ei saa ilma usta wõtta: ütlis-
da wõise õra teta.

10, Kalas, kui surfidene: helwest
wiljast, wõrs nendrise ojal.

11, Nüsuur ise on, wai sisi õra sõa:
Wälsa inemine ütles nii

12, Sõa sai kinni: Wõtt loi tõis,
kinnä wõlaga toita.

13, Iga wolu ei saa pisk sütteh:
Mitte ilma teenimata.

14, Sa käü kõõnelleh: laiplch.

15, Kohe lät, sõal korotas: wüst
kjalt ajan. (Nüüd norotas).

16, Elät wäll kümnlaste sean:
Sigelide inemiste salsin.

17, Sa om nii ufatas, et lugu-
mada wahes mann wõit
lasta: puhtas kombikõga inem.

18, Näll sai tubli jõaru: uuek.
wilja, mis puhtas saijatis.

V. Rahwa nali.

1, Kes taiwas om Korge?

Kolm tõe: meest olliwa wanast
narmepäst töön, kohe perenai-
ne õige palawa ruuwa kõigis
wei, nellel kõa palts wäe: Kord,
kui Koar, põal saes, nii et kõrwas
wälä ei tule. Ühtmõne sebaja palot
oma sun ja rinna, mina lasa õhk

kuolimada, ja tähele panemada,
kenda pindre pääle pisale, ja ütel:
„Ma tae, kes taiwas om Korge.
Sõine sebaz nüsama ühtmoodi
tubli kuidsa taiwa, — palot sun,
rinna, lasa nüsama pindre
pääle pisale ja ütel: „Oot, oot, ma
tae, kes taiwas om Korge.!"
Wiimäl kaard ka kolmas tubli
kõrsku palawat rooga, palot
sun, ja rinna, mina naad wan-
ma: „Oh tüe Jumala wainu, palu
oma sun, palotit ka mu sun."
Sõise ütliwa naaden: „Jaa, mün
oles ja meid pildama neesin!"

2. Wana tjoog.

Üts wana preilikene wal-
mist ka kenda palli pääle mi
nema, mille tarwis ta Kõige
uhkemba kilbu ümbre jäel, et
kõrte nädäl wälja näer. Wiimäl
naar ta rätti pähä sidama, mis
ümgi wihi ei tohe passide. Kõige
parembalt peasse ommetegi üts
wolged kirja Klaar rõidene, mid
pihi kõnten ta peegli een sai
ja ütel, kaiplapelt ja pinkkamisi
„Nüüd om. Wanar läät, sis jõat
kui wana tjoog! Ei tee
ehtegi enamat ilsambat!" —

3. Mõrja tundmine.

Mitu paari kosilasi ommi
mõrsjidega olli Kerdu mann
„mõrja-Koolin". Kon pääle selle
Kõrsti mann minti, sääl ellati ja
saija, wõeti ja prungiti. Üts
mõrja, ker pääalegi ka pudi Keele
ja — olli ka oma kosilase käest
üte kringli kingitusper ja käsi
meeles, pool muide nägemada
saanu. Ta tulli ka tüsta mann,
ja ütse: „Wõh, tõbbatse! Kas
teile ka midagi, kinar-meeles, oite
ti! Mulle tulli ossi, mis uma ilose
klingli. Tõbbatse, tõbbatse! Iga
ta no mund ei ole kui alm (aem)."

4. Wõtmine.

Waras wiidi üte kobese perast,
mis tema käest käitte sasti, kõtte
pääle, kon ta hermäst tärwe
õigusega, Jumalatellen rahuolas:
„Iga ma ei rooata, ma rooga
tadast wõti." Kohus ei tulle kõk
midagi, enge juurel ka „rooga"
peran, mina mõlemba panti
puuri. Nüüd om:

„Waras rooga tadast rooatas,
Sues summal naarabat."

VI. Pildid, ennitsest elust.

1. „Sõrd maha!"

Waraft olli üts tubli, kõwa
meer, ker ei pelagi maa pääl,
ei ka „mõisa wenemtist", ker
tüll sell ajal, kõige pelatawama
woma itsean olliwa. Ta sõi
alati, oma teole minedija illar,
mina pääle kubijat ja kiltsil
sõa täis olli, ent tälle keppiga
tiiwa ka ei julgu. Aga käsi-
ga lugu hernäle, ker ütel hom-
mongul ka õige waras, teoliste
man olli, et „illa" tulejad tsek-
si. Meer tulli ka tõõmba hom-
mongul, kainus wihi pera, weidi
ildamba, kui mis teolise (ehk näll
päiw weel ei ole nõnu). Herrat
olli ka sõa täis, ja ta kõigas ja
kawwetass mehele: „Sõrd maha,
sõrd maha! ja piat wallu
jaama, miller nüüd illa teole
tulet." Ent julge meer sõi rahu-
liste jaisma ja ütel: „Herr, sõrdi
ma maha ei pane, uma om,
wõtse õra, ker umas-tarmistas."
Herra sõa läks weel enamb täis,
ja ta tsinit, kui meeleta: „Sõrd
maha, sõrd maha!" Meer:
„Herr, ei pane, uma om!"
„Kubija, teolise, tõmmada tema
maha," tsinit herr kui lõwi, läks
hammaste, — ent ütsi ei julge